

Il·lustració Oblit Baseiria

Vells llops de mar

Una de les pàgines d'«El petit Dodo», de Peter Schössow

El Petit és un ocell, una rara bestiola que fins ara tothom donava per extingida, que ha perdut la mare i és adoptat per tres vells llops de mar, mariners solitaris però amb un gran cor amagat, que el petit dodo serà l'encar-

gat de fer sortir. La història comença el maleït dia en què van perdre el seu remolcador i van haver de deixar la feina i quedar-se a terra. Però la troballa d'un ou de dodo els farà tornar l'esperança i la possibilitat de tornar a fer-se a la mar fins a fer el viatge més llarg

El petit Dodo

Peter Schössow
Traducció: Eva Peribáñez
Editorial Joventut, Barcelona
Preu: 14,50 € ■ Pàgines: 48

de tots. Allà on els rajos de sol, un cop l'any, cauen en vertical: l'illa Maurici.

Ambients portuaris

Si la narració és senzilla, però ben travada, és la il·lustració l'encarregada d'eleva el llibre a una categoria superior. Retrat magistral d'uns ambients portuaris d'una petita ciutat -on encara hi ha gent que es guanya les garrofes treballant al port-, amb carrers costeruts, tavernes plenes a vessar de gent, cançons, crits i fum, i tot això amanit amb una paleta de colors on predominen els ocres, verds, blaus i grisos, que van adquirint registres diferents segons la llum que es projecta, ja sigui natural o bé artificial. Si la creació dels escenaris és una feina excel·lent, el retrat dels personatges és igual o fins i tot millor: unes bestioles que traspassen la condició humana per esdevenir els éssers més entranyables que podeu arribar a conèixer.*

ESPÈCIE PROTEGIDA

ADA CASTELLS

Les grans passions de Fitzgerald

Les biografies expliquen que Francis Scott Fitzgerald, novel·lista dels felixos anys vint americans, tenia luxes cars, un punt en comú amb la seva dona, Zelda. Tot i que no venia de família humil, com indica el fet que estudiés a Princeton, la bona vida el va obligar a escriure molt de text comercial, primer per a empreses publicitàries i, ja als anys trenta, per alimentar les avideses de Hollywood. El resultat és que, allunyant-se dels consells en favor de l'austeritat d'un Stephen Vizinczey (potser perquè aquest encara no havia ni nascut), el gran Fitzgerald només (només?) va escriure cinc novel·les.

AVUI

Una de les més celebrades és *El gran Gatsby* que ara Edicions 62 reedita en la traducció de Ramon Folch i Camarasa a la col·lecció *Les Millors Obres de la Literatura Universal*. A través d'aquest alter ego, Scott Fitzgerald retrata com ningú els excessos de l'hedonisme, l'ambient de les grans mansions, les notes d'una melodia fresca de jazz, el plaer del triomf i la construcció d'una llegenda viva que ho englobi tot.

Hi ha alguna cosa en els llibres de Francis Scott Fitzgerald que els dona un aire d'estiu, potser perquè descriuen còctels a la llum del sol, perquè un s'imagina els personatges amb vestits clars, perquè els descapotables són marca de la casa i, sobretot, perquè flueixen com un riu fresc, tal com saben fer els grans narradors.*

MICRORELAT

PERE GUIXÀ

Catedral

A qualsevol ciutat, els llums de la Catedral s'encenen gradualment, a mesura que es fa fosc, per il·luminar-ne la façana. Un dia aquí van encendre's de cop i van abatre un vianant.

El sol entra per la finestra i cau a l'esquena de la noia d'Austràlia. La noia, windsurfista, viatja per Europa. Ho feia amb una amiga, però van separar-se a Lió i cadascuna va seguir el seu camí. Enfilada a la barra del llit, equilibrant-se amb els braços, la noia li diu a tu que els seus col·legues de la platja tenen una expressió d'argot que és "caminar sobre un fil de sol".
Iu la deixa al seu pis dormint,

que faci el que vulgui, ell marxa a treballar. Com cada estiu, Iu fa de cambrer. Ell, com la noia de Canbera, volia calma, però el pla s'ha trastocat. Una mica per la noia i una mica per la parella de Luton.

Quan va començar al bar, Iu va pensar que, per complir amb el deure de bon ciutadà, el més caut era acostar-se a aquelles parelles que, pel temps que porten juntes, agraeixen la conversa de la "tercera persona", més encara quan viatgen. Mary i Jim, però, no són a Barcelona amb l'ànim festiu del turista.

Iu va llegir la notícia fa temps. No li va costar entendre els anglesos, entristir-se amb el seu dolor. El bar és a la vora de la Catedral. Els

últims dies han anat passejant, de matinada, fins allà on va caure el germà de Jim. Hi han deixat flors.

Avui, la parella li truca. Han estat una setmana a Andalusia, però acaben d'aterrar al Prat. Li diuen que pot passar a recollir-los a l'hotel, que els agradaria que els ensenyés el Port. Poden anar-hi a sopar, l'esperen cap a les deu. Iu titubeja, s'empassa saliva; però diu que bé, d'acord. Quin hotel?

Quan penja, Iu veu que Javi, a la màquina de cafès, somriu fent un gest amb el polze i l'índex, la salutació que es farien si fossin als antípodes, si sortissin de l'aigua amb vestits de neoprè i les taules de surf sota el braç. Entra al bar un home cec, agafat a un gos pigall.*